

Bibiwatch

Bibiwatch és el nom d'una web que va seguint tots els despropòsits polítics del primer ministre israelià Binyamin –“Bibi”– Netanyahu des que va prendre possessió del càrrec fa poc més d'un any. Ara per ara, el líder conservador israelià no sembla disposat a donar treva a Eric Lee, el *kibbutznik* (habitant d'un kibbutz) que manté al dia aquest espai d'Internet que en català anomenaríem “a l'aguait de Bibi”.

Lee, però, ha demostrat que encara té temps per a l'anàlisi, i en el seu penúltim article, que titulava “Una carrera contra rellogge: eleccions anticipades o guerra”, coincideix bàsicament amb l'informe que acaba de fer públic el SIPRI, l'Institut Internacional d'Investigació sobre la Pau. Aquesta organització independent amb seu a Estocolm qualifica aquest any de “decisiu” per al conflicte àrabo-israelià i afegeix que “la història accidentada de la regió demostra que qualsevol dinàmica que substitueixi el procés de pau serà sagnant”.

El SIPRI també culpa Netanyahu de la situació de bloqueig total de les converses amb els palestins des de fa quatre mesos, quan va començar la construcció d'un nou barri jueu a la Jerusalem oriental ocupada. Acaba preguntant-se si el

primer ministre actua per consideracions de política interna o si és que realment pensa que pot imposar unilateralment un canvi fonamental en el procés de pau.

Tots dos factors no són incompatibles i han representat un paper important en l'aventurada actuació de Netanyahu. Però a partir d'ara caldrà considerar-ne un tercer, encara més perillós: que el primer ministre deixi de controlar la situació. L'última crisi de govern, tancada en fals la setmana passada, apunta cap a aquesta hipòtesi.

La crisi va començar fa un mes amb la dimissió del ministre de Finances Dan Meridor. Aquest simple fet va provocar una lluita de barons dins la coalició de govern de vuit partits, cada vegada més exigents davant la creixent debilitat del primer ministre. El pols, el van protagonitzar els titulars d'Exteriors, David Levy, i el d'Infraestructures, l'ultrafalcó Ariel Sharon, que Netanyahu volia nomenar

nou ministre de finances i membre del gabinet restringit on es prenen les decisions respecte al procés de pau.

Finalment Netanyahu, com sempre, va improvisar un intent de solució per aconseguir a tots i mantenir-se ell en el poder: no va ascendir Sharon en l'organigrama oficial com demanava Levy, però ha inclòs el líder dels falcons entre els seus ministres-consellers en temes de seguretat. Un equilibri que serà precari: fins que Sharon no compleixi les amenaces i llenci un nou atac frontal per aconseguir un ministeri de més pes.

JOAN ROURA

“Binyamin Netanyahu tanca en fals la pitjor crisi del seu govern i perd encara més el control dels esdeveniments, quan el procés de pau és sacsejat per un rebrot de la Intifada.”

Mentrestant, el procés de pau, sacsejat per un rebrot de la Intifada, continuarà segrestat per la interinitat i amenaçat per l'ombra de Sharon: l'home que provocà la guerra del Líban el 1982 i que va haver de dimitir del Ministeri de Defensa quan es provà la seva complicitat per passiva en les matances de palestins a Sabra i Xatila.

El govern israelià, de fet, ja es prepara per un escenari de catàstrofe. De moment ha filtrat un pla militar per tornar a recuperar els territoris autònoms de Cisjordània i de Gaza i per detenir-hi els responsables palestins en cas que es generalitzi un enfrontament entre soldats israelians i policies palestins com el del setembre de l'any passat.

La pregunta, però, és què faria després l'executiu israelià. Com justificaria la mort de sol-

datos, què diria als familiars dels civils israelians caiguts en atemptats, com afrontaria el cost econòmic. El president Ezer Weizman no amaga la seva preocupació. Superada l'última crisi de govern, declarava a la radio pública: “El problema no és qui ha de ser ministre de Finances o quines són les competències de David Levy. El problema és que ha arribat l'hora de negociar amb Arafat com el dirigent autèntic i elegit democràticament que és”.

Però els rellotges dels ministres de Netanyahu fa temps que van endarrerits. El mateix Sharon encara el porta d'abans de la pau firmada l'any 1993 i continua qualificant Arafat de “criminal de guerra”. Amb personatges així, aquesta tardor pot ser molt conflictiva. De moment, Eric Lee s'ha quedat sense vacances. I qui vulgui comprovar-ho, només cal que vagi a l'ordinador i teclegi l'adreça <http://www.ariga.com/bibiwatch/core.htm>. ■